

něvadž je vyřčeno v jejím rozsudku, že jsou proto domovníky, že konali u žalobců domovnícké práce vyjmenované v §u 1 (2) zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n. o domovnících. Dovolatelům jest přisvědčiti. Odvolací soud zjistil, že dovolatelé za dřívějších majitelů domu konali domovnícké práce, za něž byli odměňováni zvlášť, naposledy 40 Kč měsíčně, takže jim po odpočtení nájemného bylo dopláceno ještě 14 Kč měsíčně, že tento poměr zůstal na dále po prvních osm měsíců, když dům byl koupen žalobci, a že se dovolatelé potom na nátlak žalobců uvolili, že domovnícké práce obstarají bez příplatku 14 Kč měsíčně, jakož i, že skutečně vykonávali tyto práce. Leč pouhé vykonávání domovníckých, v § 1 (2) citovaného zákona uvedených prací nezakládá ještě domovnícké smlouvy podle §u 1 (1) citovaného zákona, neboť podle tohoto předpisu může býti pracovní poměr domovnícký založen buď ústní nebo písemnou smlouvou, anebo písemným prohlášením vlastníka domu nebo jeho oprávněného zástupce, vydaným na základě kolektivní smlouvy a doručeným zaměstnanci. Že domovnícká smlouva byla uzavřena tímto zákonitým způsobem, nebylo zjištěno a není pro tento závěr opory ve spisech. Okolnost, že se dovolatelé uvolili, že domovnícké práce obstarají bez příplatku 14 Kč měsíčně, jakož i, že skutečně vykonávali tyto práce, nenahraňuje zákonitých v §u 1 (1) citovaného zákona uvedených předpokladů uskutečnění domovnícké smlouvy, což také vyplývá z ustanovení §u 4 citovaného zákona, podle něhož vlastníku domu je dáno na vůli, by obstarával domovnícké práce sám, nebo je obstarávati dal svými služebnými, kteří pak nepodléhají tomuto zákonu. Z toho plyne, že domovnícké práce mohou býti obstarávány i jinými osobami bez uzavření domovnícké smlouvy, která mimo jiné předpokládá také, by strany měly úmysl domovníckou smlouvu uzavřítí, což právě na straně dovolatelů nebylo zjištěno. V rámci tohoto uvažování poukázal prvý soud případně, dospěv podle svých, druhou stolicí podle §u 498 c. ř. s. v této příčině osvojených zjištění ku správnému, a proto dovolacím soudem sdílenému názoru právnímu, že jde mezi stranami o nájemní smlouvu, že nebývá zvykem dávatí domovníkům byt o 2 pokojích a byt domovníkům zvlášť měsíčně oceňovati, že domovníci mívají byt nejvýše o kuchyni a jednom pokoji a k tomu byt bezplatný. Je tedy po této stránce uplatněný důvod dovolací opodstatněn, proto bylo důvodnému dovolání vyhověti, a změnou napadeného rozsudku obnoviti správný rozsudek prvního soudu, neboť, když jsou dovolatelé nájemníky bytu, dostává se jim ochrany podle §u 1 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., podle kterého pronajímatelé bytů mohou vypovědětí nájemní smlouvu jenom se svolením soudu.

Čís. 6967.

Exekučními tituly podle §u 1 čís. 5 ex. ř. jsou jen smíry o soukromoprávních nárocích hospodářského rázu.

Nárok na styk otce s dítětem, upravený dohodou rodičů, jest vymáhati jen podle §u 19 nesp. říz., nikoliv podle §u 354 ex. ř.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1927, R I 254/27.)

Soud první stolice povolil k návrhu otce exekuci proti matce nezletilého dítěte, by nezletilec byl poslán k otci na návštěvu. Rekursní soud zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením pro zmatečnost a uložil prvému soudu, by o exekučním návrhu otce jednal a rozhodl podle §u 19 nesp. říz. jako soud opatrovnický. **D ů v o d y:** Nárok, k jehož vymožení byla navržena a povolena exekuce podle §u 354 ex. ř., jest nárokem z osobního práva rodinného, jež nelze vymáhati podle tohoto ustanovení ex. ř., nýbrž jest o něm jednati a rozhodnouti v řízení nesporném podle §u 19 nesp. říz. soudem opatrovnickým, který učiní přiměřené opatření podle stavu věci, i když návštěvy dítěte u otce byly upraveny dohodou rodičů. Povolení exekuce podle §u 354 ex. ř. i s příslušným předchozím řízením exekučním jest tudíž zmatečným podle §u 477 čís. 6 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jest plně souhlasiti se správným odůvodněním napadeného usnesení, které jest ve shodě s ustálenou judikaturou nejvyššího soudu (sr. na př. rozh. čís. 2238 sb. n. s., k tomu také již rozhodnutí nejvyššího soudu dříve ve Vídni Not. Zeit 1918 str. 139). K vývodům rekursu jest dodati, že exekučními tituly podle §u 1 čís. 5 ex. ř. jsou jen smíry o soukromoprávních nárocích hospodářského rázu, že dítě není prostým předmětem práv rodičů a že při úpravě styků rodičů s dětmi, třeba tyto styky byly již upraveny soudním smírem, musí opatrovnický soud vždy dbáti zájmů dětí (§ 142 obč. zák.). Jest tedy nárok na styk otce s dítětem vymáhati jen podle §u 19 nesp. říz. a nikoli podle §u 354 ex. ř.

Čís. 6968.

Jest-li v soudním smíru určena lhůta k plnění nebo ku projevu vůle, platí pro ni předpisy §u 902—904 obč. zák.

Jest doslovem smíru, že podání jest učiniti v č e t n ě do určitého dne, stanovena »výhrada opačného ujednání« ve smyslu §u 903, poslední věta, obč. zák.?

(Rozh. ze dne 7. dubna 1927, R I 257/27.)

Ve sporu uzavřely strany soudní smír, jenž měl býti pokládán za závazný, neprohlásí-li žalobkyně do 16. ledna 1927 včetně, že smír neschvaluje. Žalobkyně oznámila procesnímu soudu, že smír neschvaluje a navrhla pokračování ve sporu podáním, jež k prvému soudu došlo dne 17. ledna 1927. Soud první stolice zamítl návrh na pokračování ve sporu, rekursní soud návrhu vyhověl a uložil prvému soudu, by dále po zákonu jednal. **D ů v o d y:** Stížnost jest oprávněna, ač z jiného důvodu, než o jaký se opírá. Smír, byť i před soudem uzavřený, náleží podle §u 1380 obč. zák. k dvoustranně závazným smlouvám a posuzuje se podle zásad pro ně platných. Je-li tedy v soudním smíru určena